

Magdalena Svetina Terčon

IN KORAKI SO ŠLI V DVOJE NAPREJ

SENCA

V skesanem jutru
sem srečala svojo senco
in jo hotela poljubiti.
Toda senca se mi je upirala,
izginjala je in se spet pojavljala,
potem pa kar ugasnila.
Zvečer pa, pod lučjo, je nenadoma oživila.

Nikoli ne bom izvedela,
kako ji to uspeva.

SENCA 2

Včeraj sva si
jaz in moja senca
zaželeli nekaj osvežilnega.
Odpravili sva se v prvi bife.
Sedli sva na stol in poleg njega.
Naročili sva
kozarec in izpili.
Nihče ni opazil, da sva bili dve –
tudi račun je bil
temu primeren.

SENCA 3

Danes sem MALCE iz sebe.
Sama se grem POTEPANJE.
Le kam sem skrila SVOJO polovico?

MAR leži?
Jo mar dan TEŽI?
Dan – saj ga NI!

V ponedeljek zjutraj se
KOMAJ rojevajo sence.

OBLAK

Zdi se mi, kot da sem ujeta
v težko mehko solzenja.
V soparici se kopam in ko hočem
sestopiti, pristanem malo niže,
v še bolj vročem dregetu
mokre svile.
Se objemam in se dotikam skozi
sive vale tančice in se ne vidim,
samo občutim se,
še kako se občutim.
Zdaj se bojim premakniti,
ker ne vem, kaj je v vlažnih globinah.

OBLAK 2

Sama sem se obtožila na to
počasno drsenje časa.
Prehajam iz minute v sekundo
in se mi zdi vse tako vlažno in dolgo.

Sem megla?
Sem sprenevedanje?
Sem hotenje?

Zakaj si želim utopiti se
v nečem, kar ni, kar ne more
biti trdno na tleh?

Midva sva izsušene solze.

OBLAK 3

Midva sva hotela ugasniti sonce.
Iz velikega sva samo še malo;

zgolj spoznanje,
da sva bila mokra.

Zdaj zgolj tančici plujeva
po preznojenem nebu
in se v črto oblikujeva
dokler ne bova nič.

Midva, ki sva hotela ugasniti sonce.

OBLAK 4

Prisopihal je in v roki držal ovojnico.
Telegram:
Strah, da bo treba jokati.
Podpis.
Že slišim njegovo odhajanje.
Tresavica.
V rokah mi zašelesti . . .
. . . čestitka prijateljice.

Oblak solza je velika sreča.

OBLAK 5

Mogoče bom vedno obsojena
na tavanje po nebu.
Mogoče me bodo vedno nosile
ovalne krivulje.
Mogoče pa me bo
v oblak izstreljena puščica
vtirila na tla.

In potem bo Oblak
moj izgubljeni plišasti medvedek.

DEŽ

Gledam se v šipi,
zabrisana med kapljami
kot da se topim.
Počasi polzim
po hladnem v hladnejše.

Ustrašim se,
da me ne bo v tem jutru
čisto nič ostalo zase.
V strahu,
da bom potem
kar izginila,
pristavim
k polici konček.
Ga bom napolnila.

SPREHOD

Zvečer sem šla na ulico,
ker se mi je zahotelo
bližine.
Tavala sem,
se stapljala v hitenje,
in se ustavila,
ko so se ustavili koraki
ob meni.
Gledala sem,
kar so gledale tuje oči.
Potem sem se nasmehnila
obrazu na tisti strani.
Odsmehnil se mi je.

Vrata so se razprla
in koraki so šli v dvoje naprej.